

KongFirmandsbanden var gået tørstige og slukøret ned i tænkeboksen, og dér sad de og kunne knapt nok høre, hvad de selv tænkte. Tænkeboksen var blevet isoleret og indeholdt nu kun nogle terninger og nogle bægre, der ikke kunne skabe bægereklang. Ikke én idé ville kunne slippe ud...

”Bunden er nået”, sagde Hvirvelvind. ”Nej, terningen er kastet”, sagde Øltønden, hvorefter Mandolinfeberen svarede: ”Mangler vi ikke blot noget bund i vores musik?”.

”Jeg går lige ud og netter mig”, sagde Bækkenbruddet, hvorefter de andre tre svarede – næsten i kor: ”Pas nu på, at du ikke kommer til at sprælle i det...”.

Bækkenbruddet gik ud og gik på nettet. Ved siden af var der nogle græshopper, der åbenbart havde overset, at græsset ikke måtte betrædes, men det gjaldt nu ikke nettet. Her var kun fiskeri forbudt. Bækkenbruddet tænkte på, at nettet i bund og grund kun var nogle sammenbundne huller, og kiggede lidt nøjere på nettet, mens han nettede sig. Straks så han så efterlysningen og tænkte, ”ham kender jeg da. Han har da boet i næsten samme opsang som mig”, og skyndte sig tilbage til tænkeboksen uden at være helt færdig med at nette sig. Han havde kun nået *kornetten*.

Inde i tænkeboksen ivrede Bækkenbruddet med at fortælle, hvad han havde set på nettet, og de alle var enige om, at når nu bunden var nået, kunne de lige så godt forsøge at komme længere ned. ”Gå straks ud og træk i nogle tråde på nettet, så vi kan møde ham der, der spiller modsat. Det er jo næsten lige som os, selvom vi spiller modsat fortsat med fortsæt”.

Bækkenbruddet gik igen ud for at kornette sig og trak i nettet til Ølbassen: ”Skynd dig at komme herhen. Vi er i tænkeboksen”, smed han på nettet, som heldigvis holdt hullerne sammen om indholdet.

Hjemme hos Ølbassen var han noget spændt på, om efterlysningen ville give pote. ”Jeg satser en hund på, at der ikke sker noget”, sagde Ølbassen til sig selv, for han var den eneste der kunne enten vinde eller tabe, og pludselig var der bid. ”Av, for den”, sagde Ølbassen højt, ”Jeg må hellere skynde mig hen til tænkeboksen”, og gik ned til sin røde cykel, der imidlertid var punkteret. ”Den har nok ikke været helt lydtæt”, tænkte Ølbassen, mens han forsøgte at puste liv i ’dyret’, og kørte derefter hurtigt hen til tænkeboksen.

I tænkeboksen var KongFirmandsbanden gået i gang med at øve sig. Boksen var jo isoleret, så da Ølbassen troppede op, kunne han dels ikke høre, at der var nogen i boksen, og KongFirmandsbanden kunne ikke høre, at han bankede på.

”Var det tænketanken i stedet”, blev Ølbassen pludselig i tvivl om, men kom til det resultat, at militæret nok endnu ikke havde opfundet en tank, der kunne tænke selv, så han blev ved med at banke på. ”Det’ mig der står herude og banker på...”, råbte han højlydt, netop som Bækkenbruddet skulle ud for at kornette sig igen.

Gensynets glæde var så stor, at begge mente, at de kunne være i familie, for det så ud som om, at de havde nogenlunde de samme **gener** uden at have splejset dem sammen.

”Vi må ned og **generere** noget musik sammen uden at **genere** nogen”, sagde Bækkenbruddet, og for en gangs skyld fik alle de nu fem musicerende lov til at spille og øve sig i ”fred”. Tænkeboksen var jo som sagt isoleret.

”Hvad kan du spille?”, spurgte Hvirvelvind Øltønden, der svarede ”Ikke noget”. ”Den kender vi ikke, men lad os prøve os frem”, var svaret, og således blev det.

Tænkeboksen var imidlertid ikke kun en boks til at tænke tanker i men også det sted, hvorfra Krigsministeriet et par gange om året afprøvede nogle – måske – særprægede lydeffekter i tilfælde af i tilfælde af...

Hvordan lyder ”syge rener”?

Og hvad sidenhen skete, henhører til et tolvte afsnit.